

ALWAYS
MINDIG az enyém
Mine

HONEY MOUNTAIN

ALWAYS
MINDIG az enyém
Mine

LAURA PAVLOV

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Laura Pavlov: *Always Mine – Honey Mountain Series, Book 1*
First published independently in 2022

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Kálmán Emese

Borítóterv
LJ Anderson, Mayhem Cover Creations

ISBN 978-963-636-502-8

Minden jog fenntartva

© Laura Pavlov 2022
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Tamás Paulina 2025

Drága Lisa, Julie és Jen,
köszönöm, hogy ti vagytok a létező legjobb lánytestvérek!
Szeretlek titeket, Laura

A könyv fikció. A nevek, a karakterek, a helyek, a márkák, a média- és egyéb események vagy a szerző képzeletének szülöttei, vagy fiktív módon használatosak. Minden konkrét, élő vagy holt személyhez, eseményhez vagy helyhez való hasonlatosság csakis a véletlen műve.

Laura Pavlov

*„Egy nővér ajándék a szívnek, jó barát a szellemnek,
aranyszál az élet értelméhez.”*

ISADORA JAMES

egy
...
Vivian

FELFELÉ sétáltam a gyerekkori otthonom felé. Ha ott voltunk Mészhegyen, vasárnap esténként, bárhol is tartózkodtunk, csatlakoztunk a családi vacsorához. Körbeölelt a friss őszi levegő, és hálás voltam azért, hogy a legmelegebb pehelykabátomat vettem elő reggel. Szerettem, hogy a hegyeket mindenhol látni lehetett innen, akárhol is jöttél. Honey Mountain – vagyis Mészhegy – egy kisváros volt közvetlenül Nevada és Kalifornia határán, egy óriási tó körül, ami igazán csak vonzotta a turistákat. De engem a magas hegycsúcsok bűvöltek el leginkább. Mindet fehér hó fődte, ami mindig az első jele annak, hogy a hőmérséklet leszállófélben van.

– Helló! – mondtam, ahogy beléptem.

Ebben az épületben nőttem fel. Régi farmház volt, amelyet a szüleim az évek alatt egy elbűvölő hátsó kerttel egészítettek ki – most komolyan, a legmenőbb bulikat lehetett itt tartani, és mi általában meg is tettük.

– Vivi? – kiáltotta Ashlan, ahogy épp kikanyarodott a sarok mögül. A főiskolából jött haza a hétvégére, és bár gyakorlatilag naponta facetime-oztunk, mindig jobban éreztem magamat, ha igazából átölelhettem.

– Helló, Ash! – üdvözöltem, miközben átöleltem a karommal. Csak pár hét telt el azóta, hogy visszament a főiskolára, de nekem mindig is a nővéreim jelentettek mindent.

– Ne kényszerítsetek, hogy öklendezzek ettől a negédes lelkesedéstől! A csaj nem *annyira* régen ment el – szólt rám Dylan, aki szintén előbukkant, és nevetve hátravetette a fejét.

– Az emberi teremtményeknek vannak érzéseik – közölte Charlotte, aki egy szál répát rágsált, és kuncogott. – Vagy erre talán nem tanítottak meg a földönkívüli vezetőid?

Ashlan volt a bébi a családban. Dylan és Charlotte ikrek voltak, és két évvel idősebbek nála, két évvel fiatalabbak nálam. A legidősebb nővérünk, Everly pedig nálam volt két évvel idősebb. Ő folyamatosan Keleten élt, az ország másik felében, és egy sportpszichológusi ösztöndíjprogramot fejezett be épp egy NBA-csapat kötelékében. A legidősebb nővérem volt a leginkább elszánt személy, akit valaha is ismertem, és nagyon büszke voltam rá. De mivel nem túl gyakran találkozhattam vele, ezért nagyon is hiányzott.

Az anyám egyetlen gyerek volt, és nagy családot akart, de nem hiszem, hogy azt várta, hogy végül öt lánnyal fejezi be. Túl hamar hagyta el ezt az árnyékvilágot, és mi azóta mind az apánkra maradtunk. A gondolattól még ennyi év után is gombóc volt a torkomban.

– Ugyan már, Charlie – mondta Dylan. – Gyerünk! Elő kell szednünk a tányérokat. Hamarosan mindenki itt lesz, és Apa szívrohamot kap, hogy semmi sincs kész. Juttasd eszembe, miért is döntöttünk úgy, hogy újra itthon fogunk lakni!

Nevettem. Az ikrek alig pár hónapja fejezték be a főiskolát, és hazaköltöztek arra az időre, amíg nem lesz elég pénzünk,

hogy külön éljenek. Charlotte a helyi általános iskola keretein belül működő oviban tanított, Dylan pedig jogi egyetemre járt azzal a szándékkal, hogy meghódítja a világot – ő fogalmazott így, nem én. Hetente három alkalommal járt be az egyórányira levő Bridgewood Egyetemre, a másik két napra engedélyt kapott a távoktatáshoz. Mindketten tonnányi pénzt spóroltak meg azzal, hogy otthon laktak, szóval igazán megérte.

Mindazonáltal, mivel mindketten ismét apánk fedele alatt éltek, ez egy csomó családi vacsorát jelentett, amiből derekasan kivették a részüket.

Apa volt Mézhegy tűzoltóparancsnoka, igen határozott, de korrekt vezető. Ő volt a legkedvesebb számomra a világon a nővéreim és a legjobb barátom, Niko mellett, attól függően, milyen nap volt éppen... Mert ugyanakkor mind meg is tudtak őrzíteni, ha úgy alakult.

– Nos, én egypár hónapon belül elköltözöm innen. Amint elég megtakarításom lesz foglalóra, én is saját lakást veszek, mint Vivi – mondta Charlotte, és a válla felett rám kacsintott.

– Csajszí, azt tudod, hogy abban a pillanatban beköltözöm, mihelyst találsz egy helyet. Ha Vivi háza nem akkora lenne, mint egy gyufásdoboz, már most is ott lalnék.

Mindannyian követtük Dylant a konyhába, és miközben elővette a tányérokat, én a fiókos szekrényhez mentem, hogy kiszedjem az evőeszközöket. A sütőben apám híres-neves sajtos makarónija sült, amitől összefutott a nyál a számban.

– Hé, a tavi panorámáért meg kell fizetni az árat – nevettem. – Egész nap ellennék a gyufásdobozomban.

Igazat mondtam. Találtam ugyanis a tó mellett egy kicsi házát, és nem adtam volna oda semmiért. A kisebb banki hitel mellett, amit a Méhecske Pékségem megnyitására vettem fel, és amellet, hogy fizettem a jelzálogkölcsönt a házra, ezen a ponton örültem, hogy túl tudok élni.

– Nem panaszkodom. Csak azt kívánom, bárcsak lenne helyed számomra! – vont vállat Dylan.

– Mindjárt jövök. Felhozom a postát – kiáltotta Ashlan, és kirobogott a bejárati ajtón.

– Egek, csak kapja meg azt az ösztöndíjat! Egész nap a postát nézi, hiába mondom, hogy Beatrice egyre később hordja ki a leveleket – jegyezte meg Charlotte a postásunkról, miközben poharakat vett elő a konyhaszekrényből és a pultra tette, tizenkettőt számolt ki.

Azért annyit, mert azok a tűzoltók, akik épp nem dolgoztak vasárnap, mindig hozzánk jöttek ebédelni.

– Helló, Apa! – dugtam ki a fejemet a hátsó ajtón.

– Helló, szívem! Mondd csak: azok a lustaságok elkészültek a konyhával? – kérdezte, miközben körülbegette a füst. Szeretett grillezni, és megkordult a gyomrom, ahogy a barbecue-csirke illata elért az orromig.

– Felteszem, a lányaidra gondolsz.

– Nyilván. Az egyik a csodaikrek közül mostanság sokat segít.

– Említette – nevettem. – Megcsinálom a salátát.

Mikor ismét beléptem a házba, azt láttam, hogy a három tesóm összebújt, ami sose jelentett jót.

Dylan felpillantott és megrázta a fejét. A csaj nem igazán jeleskedett abban, hogy elrejtse az érzéseit, különösen, ha méregbe gurult. A hűtőhöz mentem, előszedtem egy jókora fej

salátát, uborkákat és két nagy paradicsomot, és elkezdtem lemosni a zöldségeket.

– Mi a baj? – kérdeztem, hátrapillantva a vállam felett. Miközben beletettem a salátát a salátamosóba, és párszor körbeforgattam, éreztem, hogy mind rám pislogtak.

Dylan kikapott valamit Ashlan kezéből, és odasziszegett neki. Charlotte a fejét rázta, és Dylant bámulta. Világos volt, hogy nem értenek egyet abban, hogy elmondjanak-e nekem valamit, vagy sem.

– Figyeljetek, ha ti ketten azt hiszitek, hogy jó ötlet valamit eltitkolni Vivi elől, akkor az ti dolgoztok. Én viszont nem szoktam süketelni.

Dylan megpöccintette a borítékot, és nem rejtette véka alá a nemtetszését.

– Nem viccelek! És ez nem a süketelésről szól, sokkal inkább arról, hogy nem tudsz viselkedni – közölte Charlotte.

Charlie ritkán lett dühös a dominánsabb ikertesójára, de ha igen, akkor tudtam, hogy komolyan gondolja. Az a helybeli tréfa járta, hogy az ikrek kicsit sem hasonlítanak, ellenben Ashlan és én vagyunk azok, akik erősen emlékeztetnek egymásra.

– A modor a gyíkoknak van! Történnek szar dolgok és én nem hiszek a cukormázzal bevont tényekben. Ráadásul sosem érdekelt az a te túl jó és túl tökéletes, pont ezért gyanús exed sem.

Dylan kinyújtotta a kezét és odaadta a borítékot. Én még egyszer megperdítettem a salátamosót, aztán megtöröltem a kezemet.

– Csak hogy tudjátok, én pont abból élek, hogy cukormázzal vonok be dolgokat – mondtam, miközben felvontam a szemöldökömet és elővettem a kártyát a borítékból.

Eltartott pár pillanatig, míg rájöttem, mit is tartok a kezemben. Egy meghívót Jansen Clark esküvőjére. Aki az egyetlen fiúm volt eddig. A gimi utolsó évében jöttünk össze, aztán végig távkapcsolatban maradtunk a főiskola alatt is. Ő Mézhegyen kívül akart letelepedni, én meg nem. Úgyhogy... Tettem nála egy meglepetéslátogatást San Franciscóban, hogy személyesen fejezzük be a kapcsolatunkat, és ott találtam őt egy ágyban a kolléganőjével, Katie-vel... a leendő Mrs. Clarkkal.

Valami megpendült a mellkasomban, miközben mindezt felfogtam. Nem ismertem a nőt azon túl, amiket Jansen mondott róla az évek alatt. Nem voltam benne biztos, mennyire vehetem ezeket komolyan, de bosszantónak és főnökösködőnek nevezte, aztán mégis lefeküdt vele, most meg vele fog végigvonulni az oltárig a templomi padosorok között.

A mellkasom összeszorult. Nem fájdalom volt vagy szomorúság. Ezeket akkor kellett volna éreznem, amikor több órát vezettem azért, hogy szemtől szemben lehessünk egymással, és ott találtam őket édes kettesben. De akkor nem bántott úgy, ahogy bánthatott volna. Persze hogy azt éreztem, hogy elárult. De a megkönnyebbülés érzése mindennél erősebb volt, amikor visszaültem a kocsimba és hazavezettem. Az odafelé vezető úton végig a szakító beszédemet tervezgettem, Mézhegyre visszafelé tartva meg csak átkoztam a nevét. De nem hazudhattam magamnak, és nem mondhattam azt, hogy nem ütött szíven a dolog.

Mindent egybevetve, nem bántam volna egy felkészítő jellegű telefont vagy egy üzenetet, mielőtt meghívja az egész családomat az esküvőjére. Az az igazság, hogy fáj, hogy ilyen könnyedén helyettesíteni tudott valaki mással. A francba már,

hiszen azelőtt megtette, hogy egyáltalán befejeztük! És mindez csak fél éve történt. Azóta én csak két rémes randival próbálkoztam, és Jansen óta még csak nem is csókolóztam senkivel. Neki meg simán belefért, hogy járjon a szeretőjével, el is jegyezze, és most meg már az esküvőjére készüljön. Hogyan lehetséges ez egyáltalán?

– Idegesítő egy neve van, az már biztos! – sziszegte Dylan, és visszavette a meghívót. – Az esküvő után meg még rosszabb lesz. Kathryn Clark? Pont úgy hangzik a neve, mint egy merev, nyársat nyelt politikus feleségéé. Egy hazug, buta liba! Ennyi az egész. Te túlzottan is jó voltál hozzá képest, és mi mind tudtuk ezt.

– Katie a neve – javítottam ki Dylant, aki forgatta a szemét.

Nem hibáztathattam a nőt a történetekért. Nyilván nem voltam a rajongója, de nem is ismertem eléggé. Jansen volt az, akiben nem volt elég tisztesség rendesen befejezni a kapcsolatunkat. Küldött aztán pár üzenetet, amiben bocsánatot kért, de az már túl kevés volt és túl későn. Hónapokig nem hallottam felőle, és ez jó is volt így nekem. De azt azért mégse vártam, hogy esküvői meghívót kapunk tőle postán.

– Én bírtam Jansent, mielőtt megcsalt – mondta Ashlan, aztán gyorsan befogta a száját.

– Sosem volt elég jó hozzád! – ismételte Charlotte is, majd azzal a lendülettel megragadott egy uborkát és hámozni kezdte. – Sokkal jobbat érdemelsz.

– Részemről már mindegy. Hat hónappal ezelőtt már megmutatta az igazi arcát – mondtam. – Csak pusztán nem számítottam arra, hogy így hallok felőle.

– Ó, igazán? – füstölgött Dylan szarkasztikusan, és a pultra dobta a meghívót. Saját állítása szerint ez volt az ő második

anyanyelve, és tanúsíthatom a tényt, hogy jeleskedett a folyékony, dühös szarkazmus terén, amióta kiejtette a száján az első szót: *megértettem*. – Nem vártál esküvői meghívót, miután éveket vesztegettél el az életedből erre a hűtlen seggfejre? Legalább némi jóérzés lehetne benne, de még arra se futja neki!

– Min morgolódik Dulifuli mostanság? – lépett be ekkor a konyhába Niko, karján az unokahúgával, Mabellel. Az én legjobb barátom külsőre nyersnek és kissé ijesztőnek tűnt, de maga volt a megtestesült bűbáj, ha Mabelre került sor. Imádtam a kicsi unokahúgát.

– Ó, tudod... – Dylan odasétált hozzájuk, két kézzel megfogta Mabel fejét, és puszit adott az angylarcocskára. – Az a seggfej Jansen összeházasodik azzal a luvnyával, akivel Vivi egy ágyban talált. És volt olyan pofátlan, hogy meghívót küldött nekünk is, az *egész Thomas családnak*. Szerencséje van, hogy már nem itt él. Nem bánám, ha találkoznék vele kettesben egy szűk, sötét utcában, azzal a nyámnyila, csenevész...

– Oké. Értjük. Nem szereted – sóhajtottam. Nem voltam épp abban a hangulatban, hogy Dylan életről szóló eszmefuttatását hallgassam, márpedig ha rákezdett, nem volt se vége, se hossza. – Részemről rendben. Egész életében ismerte a családot, úgyhogy nem akkora sokk, hogy meghívót küldött.

Niko engem figyelt, miközben Ashlan kivette a karjából Mabelt, és átvitte a nappaliba, hogy elővegye neki a játékokat, amiket ott tartottunk. Niko vállig érő fekete haja hátra volt kötve a tarkóján, egypár fürt az arca körül lengedett. Majdnem harminc centivel volt magasabb nálam, száznyolcvan-valamennyi, széles vállakkal és szúrós szürke szemmel. Minden lány odavolt érte a városban, de ő mindig

csak az én legjobb barátom volt, az én kósziklám. A legtöbb embert lenézte, de még gyerekként kötődni kezdtünk egymáshoz, és ez sosem változott. Most előrehajolt és a szemembe nézett.

– Hagyd abba, Niko! Jól vagyok. Még csak dühös se vagyok.

– Ugyan már, Méhecske. – A hangja mély volt, a meleg lehelete csiklandozta az arcomat, amitől kuncogni kezdtem. – Megmondtam neked, hogy az a fickó nem elég jó hozzád. Tudtam, és ő is tudta. És jobb lesz, ha egy ideig nem tolja errefelé a képét.

Niko *Méhecskének* hívott kölyökkorunk óta, és én végül ez után a csacska becenév után neveztem el a pékségemet.

– Kinek kell bujkálnia Niko elől? – toppant be apám nevetve a hátsó ajtón.

Még mielőtt bárki válaszolhatott volna, elkezdtek szállingózni az emberek. Ott volt Nagy Al, apám legjobb barátja, szintén tűzoltó, a felesége, Lottie, és még három kolléga: Rozsdás, Sámson és Nyurga. Nikón kívül mindig mindenki kapott náluk becenevet. Őt egyszerűen csak Hősnek hívták, miután két éve kimentett egy idős hölgyet a padlásszobájából, ahol csapdába esett a lángoló házában, de ő rögtön letiltotta ezt a nevet.

– Hol van Jace? – kérdeztem. Jace King szintén tűzoltó volt, Niko legközelebbi barátja.

– Karla megint kiütötte magát. Jace van otthon a lányokkal.

Niko körülnézett, nehogy meghallja valaki. Jace felesége igazi katasztrófa volt, és ezt mindenki tudta.

– Hihetetlen az a nő – suttogtam. – Jace elhozhatta volna a lányokat.

– Szeretett volna egy kicsit otthon lenni velük, és korán ágyba dugni őket. De hagyjuk a figyelemelterelést, oké? Még nem fejeztük be ezt a Jansen-féle témát. Van kedved ma este eljönni a Sörhegybe?

Miközben megkérdezte, Niko gyorsan bekapott egy paradicsomot, és megbökött a vállával.

– Naná! De jól vagyok ám – mondtam, és megvontam a vállamat. A Sörhegy a kedvenc bárunk volt a városban. Nem voltam sosem nagyivó, és a munkámhoz korán kellett kelnem, úgyhogy normális esetben nem mentem kocsmázni munkanapokon. De talán nem olyan rossz ötlet kiereszteni egy kicsit a gőzt.

– Te mindig remekül vagy, Méhecske.

Rábólintottam. Igaza volt. Történt már velem rosszabb is, mint hogy Jansen Clark megcsalt, aztán meghívott az esküvőjére.

Jól leszek.

Muszáj lesz.